

„Két pogány közt” – a harmadikról ne is beszéljünk

A magyarok helyzetét a Kárpát-medencében kezdettől fogva az határozza meg, hogy rokontalan nép vagyunk, és értünk nem állnak ki nagy testvéreink. Ilylős Gyula: „Magyarok” című naplójegyzeteinek második kötetében azt írja, hogy emiatt a magyar nemzet helyzete, s így lelki magatartása századokon át csaknem ugyanaz. „Egész múltunk eleven... a jelent is állandóan történelmileg kell élnünk.” A határon túli magyarok megmaradási küzdelmére vonatkoztatva ez azt jelenti, hogy a „két pogány közt egy hazáért ömlik ki vére” – kuruc népdalunk sajtó panasza ma is naponta elszenvedett eleven igazság. A „két pogány közt” fenti igazságát, a kuruckort megelőzően már Pázmány Péter is megfogalmazta: „Az a mi nyomorult nemzetünk szerencsétlensége, hogy az oltalomtól majd annyit kell félnie, mint az ellenségtől.” A határon túli magyar nemzeti közösségek azonban ma már nem csak az ellenség – az utódállamok (utódállamainak) – nacionalista kormányainak megsemmisítő szorításában vergődnek, és nem csak az őket oltalmazni hivatott Európai Unió nemtörődömségének áldozatai, hanem a nemzetietlen magyar kormányok rideg és elutasító magatartásának ellenében igyekeznek megmaradni magyarnak – édes hazánkért.

A hivatalos szlovák kormány jelenleg nyílt, államilag irányított, barbár megsemmisítő jellegű kampányt folytat a felvidéki magyarok ellen. Az Európai Unió nem nyújt „oltalmat” a számukra. Az „anyaország” külügyminisztere pedig megígéri, hogy a kormány nem ígér meg semmit. A kettős állampolgárság ellen anakidején foggal-körömmel harcoló „körmös Bauer” fia, Bauer Tamás pedig jelleméhez híven odailleszti száját a trianoni nagyhatalmak alfeléhez, csücsörít és cuppant, vagyis azt írja, hogy Trianon igazságos volt, mi itt belül szófogadó magyarok vagyunk, minket támogassatok.

A felvidéki magyarok elleni jelenlegi szlovák kampány két légiütközőbb mozzanata Sólyom László révkomáromi látogatásának megghiúsítása, valamint az államiság eszméjét, a törvény fogalmát megcsúfoló szlovák „nyelvtörvény”, mely a szabad nyelvhasználatot és ezzel a magyarok honpolgári jogait tagadja.

A szlovák kormány „nem engedte be” Magyarországot köztársasági elnökét Szlovákiába. Az eset ma-

gyarországi bírálói szerint Szlovákia ezzel az Európai Unió tagjaként megszegte a schengeni egyezményben vállalt kötelezettségét. Na, és... mondaná a szlovák kormányfő, ha az EU kérdőre vonná. De nem vonja kérdőre.

A szabad mozgás egyetemes emberi jogainak megtestesítőjeként emlegetett schengeni egyezmény első paragrafusa szerint a schengeni egyezményhez tartozó országok közötti „belső határok személyi ellenőrzés nélkül bárhol átléphetők”. A második paragrafus szerint azonban, ha a „közrend” vagy a „nemzetbiztonság” úgy kívánja, az egyes országokba való belépésének szabályozása terén minden marad a régi, és az illető ország illetékes szervei megtehetik a „szükséges intézkedéseket.” A második paragrafus tehát olyan feltételeket tartalmaz, amelyek teljes egészében értelmetlenné teszik az első paragrafust. Az olyan fogalmak, mint a „közrend”, a „nemzetbiztonság”, bármikor és bármire alkalmazhatóak. A „szükséges intézkedések” pedig azt jelentik, hogy minden állam kormánya ezután is azt tesz, amit akar, illetve, amit megengedhet magának. Vagyis, minden ország továbbra is azt engedhet be, azt tartóztathat fel a határon, akit akar, mint a régi, nemzeti színűre mázolt szálfasorompók idejében. A schengeni egyezmény Európai Unióval kapcsolatos szóhasználata azt sugallja, hogy az Európai Unió által szavatolt jogokról és kötelezettségekről van szó, holott csupán olyan államok közötti szerződésekről beszél, amelyekről a második világháborút megelőzően bebizonyosodott, hogy annyit sem érnek, mint a papír, amelyre íródtak.

I. „Beszélj szlovákul, hogy az egész világ megértsen”

A szlovák parlament 2009. június 30-án elfogadta az 1995 évi 175. számú Nyelvtörvény módosítását.

A szlovák nyelvtörvény alapját képező bevezető paragrafus, valamint az egyes rendelkezések tartalma, mint „jogi dokumentum”, függetlenül annak a felvidéki magyarok ellen irányuló céljától, önmagukban is a jog és a törvényesség fogalmának durva megcsúfolása. A 2009. szeptember 1-én életbe lépő módosított szlo-

vák nyelvtörvény ütőereje, annak méregfoga a „törvény” bevezető paragrafusában található. Vizsgáljuk meg közelebbről a szlovák nyelvtörvény bevezető paragrafusát:

„A Szlovák Köztársaság Nemzeti Tanácsa abból a tényből kiindulva, hogy a szlovák nyelv a szlovák nemzet egyediségét kifejező legfontosabb ismertetőjegy, kulturális örökségének legbecsesebb értéke, és a Szlovák Köztársaság szuverenitásának kifejezője, valamint állampolgárainak olyan általános érintkezési eszköze, amely szavatolja szabadságukat, egyenlő jogukat és egyenlő méltóságukat a Szlovák Köztársaság területén, a következő törvényt alkotta”.

A fenti paragrafus valójában nem is nyelvtörvényt vezet be, hanem egy kirekesztő, és jogfosztó nemzetiségi törvénynek felel meg. A szlovák nyelvnek ez, a nemzet meghatározásának központjába helyezése másodrendű állampolgárokra minősíti Szlovákia magyar, és más anyanyelvű állampolgárait, mert azok anyanyelve nem fejezi ki a szlovák nemzet egyediségét. Vagyis a fenti paragrafus alapján Szlovákia, a szlovák anyanyelvű egyének országa. A „szlovák nemzet egyediségére” épülő nemzetfogalom teljesen értelmetlen, mert, amint minden egyén, úgy minden nép, és nemzet is egyedi.

Jogilag és logikailag is értelmezhetetlen az is, hogy miként lehet a szlovák nyelv, a Szlovák Köztársaság szuverenitásának kifejezője. Az állam szuverenitását állampolgárainak az egységes akarata biztosítja. Teljesen érthetetlen az is, hogy egy olyan törvény, amelyet büntetések terhe kényszerít rá az ország más anyanyelvű őshonos lakosságára, miként biztosíthatja „Szlovákia állampolgárainak szabadságát, egyenlő jogukat, és egyenlő méltóságukat.” A szlovák nyelvtörvény fenti paragrafusának logikája két fordulat után tragikomikumba fullad. Ennek ellenére maga a törvény, és a mögötte lévő állami erőszak valódi, és ezért ropant veszélyes.

A fenti paragrafusnak a szlovák nyelv, és a szlovák nemzet „egyediségét” hangsúlyozó felmagasztaló hangja kísértetiesen emlékeztet a Slobodan Milošević által a végtelenségig ismételt, a szerbek, mint mennyei nép (nebeski narod) fogalmára. Erre a felső sugallatra azután Milošević „isteni népének” legalja Srebrenicán lemészárolt néhány ezer védtelen foglyot.

A szeptember 1-én életbelépő szlovák nyelvtörvény a felvidéki magyarok nemzeti identitásának megsemmisítésére irányuló, végső megoldást jelző ultimátum. Ha a szlovák törvényhozókat megkérdeznék, hogy mit tehetnek az őshonos felvidéki magyarok annak érdekében, hogy a jelenlegi Szlovákiában megmaradhasanak magyarnak ott, ahol több, mit ezer éve élnek – a szlovák törvényhozók válasza erre az len-

ne, hogy semmit. Ez a szintiszta, kegyetlenkedő tirannizmus.

És lőn este, és lőn reggel, és következik a második, a harmadik és a többi paragrafus. A fenti törvény rendelkezéseinek botrányos előírásai egytől egyig a fenti, bevezető paragrafus rasszista és támadó szándékának következményei.

A szlovák nyelvtörvény egyes rendelkezéseinek átfogó ismertetése külön tanulmányt érdemel, de magának a törvénynek a magyar nyelven is olvasható szövege alapján bárki közvetlenül is meggyőződhet annak az egyetemes emberi jogokat durván sértő rendelkezéseiről, meghatározásainak zavarosságáról, és támadó jellegéről. A Felvidéki Magyar Koalíció, valamint a Felvidék Ma honlapokon sok értékes anyag található a nyelvtörvény foganatosításának veszélyéről. Többek között: Bíró Ágnes: „Nyelvoktatás parlamenti fokon” c. írása. A Magyar Tudományos Akadémia Etnikai-nemzeti Kisebbségkutató Intézete szintén készített egy elemző, de talán túlságosan is tartózkodó, és a kisebbségi lét tényleges ismeretét nélkülöző tanulmányt a szlovák nyelvtörvényről (Kardos Gábor, Majtényi Balázs, Vizi Balázs). A fenti tanulmány legnagyobb mulasztása, hogy nem ismeri fel azt a tényt, hogy a jogokat elvonó törvényeket, s az ide vonatkozó jogi szigorítási elveket a hatalom mindig szélesen igyekszik alkalmazni, s ez jogtalanságot és általános félelmet kelt.

A szlovák nyelvtörvény rasszista jellegének és jogi otrombaságainak két legjellegzetesebb példája a sírkövek és az emlékművek kétnyelvű szöveggel való kötelező ellátása, valamint a kétnyelvű konferálás kötelező előírása. Hogyan valósul meg a sírkövek és az emlékművek feliratainak az államnyelven írott feliratokkal való utólagos ellátása, és hogyan egyeztethető ez össze az elhunytak iránti tisztelettel, az emlékművek épségének védelmével, valamint a törvények retroaktív hatályának a tilalmával? Hogyan teljesül mindez a valóságban? A szlovák Kulturális Minisztérium tagjai járják a régi temetőket, és keresik a magyar feliratú fakesztréket? Klasszikus magyar íróink nagy részének szülőháza és sírhelye ma a trianoni határokon túl található, többek között a mai Szlovákia területén is. „Ne tapossatok rajtuk nagyon.”

A kétnyelvű konferálás kötelezettsége a nyilvános összejöveteleket és magát a műsort is a nemzetközi repülőterek hangzavarának szintjére süllyeszti. Mi történik, ha valaki szlovákul is konferál, de nem tud tökéletesen szlovákul, vagy kifelejt valamit a szlovák fordításból? Hol a határ a fordítások minőségének és pontosságának tekintetében, és ki dönti el, hol, és mikor? A helyszínen? Előzőleg? Mi történik az esetleges rögtönzésekkel, vagy a pillanatnyi bejelentésekkel, például, ha egy nyilvános rendezvény résztvevője

rossz helyen parkolt és kéretik, hogy mozdítsa el a kocsiját? Az általános szabadságjogok szempontjából a „nyilvános rendezvény” fogalma is új értelmezést igényel.

A „művelt” Európában ma Szlovákia az egyetlen ország, amelyben ténylegesen megvalósult George Orwell 1984 című regényében leírt rémlátomása, mely szerint a Kulturális Minisztérium közvetlenül üldözheti és büntetheti az állampolgárokat (9a.§ Bíróságok). A Kulturális Minisztérium büntetőjogi illetékessége ellenkezik a hatalom megosztásának és a független bíróságok elvével is. Ha a feljelentést, a vádat, a szabálysértés tényét és a büntetést is ugyanaz a hatalmi szerv végzi, akkor jogállamról nem is beszélhetünk. Rögönítélő bíróságról van szó.

II. Európa, te vén szajha

Az Európai Unió mibenlétét legjobban az a vicc szemlélteti, mely szerint, ha a németek és franciák közötti vitás kérdésben egy angol bírónak kell döntenie, akkor az angol bíró legnagyobb gondja az, hogy miként dönthetne úgy, hogy mindkét fél veszítsen. Európa népei évezredek óta harcban álltak egymással, és minden viszály, minden csata és háború még több megoldatlan kérdést, vélt vagy valóságos igazságtalanságot hagyott maga után. A második világháborút követően semmi sem történt, ami ezt a helyzetet megváltoztatta volna. Az Európai Unió erre a mai napig megoldatlan történelmi tehertételre, és az úgynevezett „szabad kereskedelem” fikciójára épül. A tervezet elgondolói mindezt a pusztá akarattal, és mindent – szerintük nem kívánatos viselkedést – agyonszabályzással igyekeznek megvalósítani. Ebben az újnak nevezett régi Európában a magyarok továbbra is „idegen test Európában” (Hongrois: corps étranger l'Europe); vagy Beneš szerint, „tüske Európa oldalában.” A legújabb nyugati történelemkönyvek ma is ezt a felfogást visszhangozzák.

Az Európai Unió meta-bürokráciája a volt gyarmatosító tagországok bürokráciájára és a baloldali európai elit elvont gondolkodásmódjára épül. Ezzel magyarázható az, hogy amit az Európai Unió rossznak vagy nem kívánatosnak minősít, azt törvényileg, vagy a tagországokra ráerőszakolt szerződéses formájában „betiltja.” A törvények azonban nem alkalmasak az emberi viszonyok minden területének hosszú távú és sikeres szabályozására. A szlovák nyelvtörvény az Európai Unió túlszabályozási hisztériájának a fasisztoid, lezüllesztett vetülete.

Robert Conquest világhírű történész szerint az Európai Unió a szellemileg steril és bürokratikus Bizánc útján halad a lejtőn lefele:

- egy intellektuális réteg kísérlete arra, hogy egy eszme nevében egyesítse az európai nemzeteket, holott nincs egy olyan egyesítésre alkalmas eszméje, mint a szocializmus, vagy más eszmék voltak;

- egy erőltetett kísérlet arra, hogy egy olyan területen államot létesítsen, amelynek nincs sem közös államalkotásra irányuló múltja, sem közös etnikai vonásai ahhoz, hogy nemzetet alkothassanak;

- egy szertelenül költséges és költséges bürokratikus rémálom, amely a távoli eszményképek, sőt transzcendentális célkitűzések nevében az előírások és törvények szövevényével igyekszik szabályozni az élet minden megnyilvánulását. Az Európai Unió egy fentről ráerőszakolt építmény, amely hamis képviseltre épül.

Robert Conquest a *Reflections on a Ravaged Century* (Elmélkedés egy feldúlt század nyomán) című könyvében megállapítja, hogy az Európai Uniónak nevezett szuper államnak nincs sem eszmei, sem tényleges alapja. „Európai nemzet nincs. Ami van, az a különböző értelmiségi csoportok tagjainak összekuszált egyvelege, akik azt gondolják, hogy a nemzet fentről megteremthető. Demokrácia nem lehetséges demosz nélkül.”

Az Európai Unió szervezeti felépítése alapján nincs kapcsolat a hivatalok sokasága és a feladatok között, melyek ellátására létrehozták. A csúcson van az elnök és húsz európai biztos, akiket az egyes országok kormányai jelölnek ki egy olyan folyamatban, amely ismeretlen a nyilvánosság számára. Tekintettel arra, hogy az európai biztosokat nem választják, azokat demokratikus úton nem is lehetséges visszahívni. Az európai bizottság tagjait és alattvalóit, a miniszteri tanács tagjait az egyes országok kormányai jelölik ki. Annak ellenére, hogy a fenti hivatalnokoknak törvényhozó, végrehajtó és bizonyos esetekben bíraskodó hatalma van, azok senkinek sem felelősek. Ez az egyedüli testület a demokratikus világban, amely titokban ülészik.

Az Európai bíróság a fenti bizottság határozatainak végrehajtásának a céljából alakult. Az Európai bíróság tagjai is kijelölés útján kerülnek hivatalba, de ennek ellenére az egyes államokra vonatkozólag kötelező ítéleteket hozhatnak.

Az Európai Uniónak majdnem harmincezer fizetett hivatalnok, és körülbelül hétszáz állandó bizottsága van. Ezek több mint kétszáz különböző épületben tevékenykednek. Amíg ez a Leviathán mindent és mindenkit irányít és ellenőriz, addig saját magát képtelen ellenőrizni. A magas fizetések és költségek megtérítése ellenére a korrupció és a sikkasztások elterjedtek. Balázs Péter, Magyarország jelenlegi külügyminisztere és korábbi európai biztosja szerint az EU azért nem tett eddig semmit sem Sólyom László Szlováki-

ából való kitiltásának ügyében, sem pedig a szlovák nyelvtörvény kérdésében, mert „az Európai Unióban nyáron hosszú szünet van, gyakorlatilag nem is működik ilyenkor.” Az Európai Unió oltalmazásától ments meg uram engem!

III. „Én rólatok, akiket erőszakkal elszakítottam rólam, lemondok.”

A társadalmaknak történelmük során gyakran két rossz között kell választaniuk, és a sikeres társadalmak legtöbbször meg is találják a – Scylla és Charibdis közötti célba vezető utat. A magyarok jelenlegi kényszerhelyzetét azonban az súlyosbítja, hogy ellenséges szomszédai és Európa elutasító magatartása mellett saját nemzetietlen kormányai nemtörődömségével vagy kimondott ellenséges szándékával is szembekerülnek. A határon túli magyarok veszélyeztetett helyzetére vonatkoztatva ez azt jelenti, hogy az utódállamok szorításának enyhítésére varázszer nem csak a bűvös Brüsszelben nem terem a számkra, de Budapest szíve sem dobog értük. A határon túli magyar nemzeti közösségek újabb kori történelme az utódállamok (utódállamainak) az ellenük alkalmazott elszorító intézkedéseinek, és Magyarország (az „anyaország”) elutasító magatartásának, illetve nem-cselekvésének a története.

Ide sorolandó többek között az utódállamokkal kötött úgynevezett alapszerződések, amelyekben Magyarország külön megerősíti a trianoni határok sértetlenségét anélkül, hogy cserében hatásos védelmet biztosítana az ott élő őshonos magyarok számára. Az alapszerződések szerint a magyar kisebbség sérelmeit a nemzetközi jog szabályozza. Vagyis, a trianoni nagyhatalmak által deklarált hatástalan általánosságok.

Ezen a helyen kell ismét megemlíteni a 2004-es népszavazás elleni kormánykampányt, valamint a magyarországi magyarok kétes, és végső fokon önmaguknak ártó elutasító magatartását nemzettestvéreik kinyilvánított akaratának elutasításában.

Ide sorolható a magyarországi balliberális sajtónak és értelmiségnek a határon túli magyarok elleni véget nem érő agitálása, valamint a nemzetietlen magyar kormányok nemtörődömsége és átlátszó hazugságai. Em-

lékezzünk: a határon túli magyarok kérelme elleni kampányt a Szabad Demokraták Szövetségének akkori szószólója, Bauer Tamás, budapesti ügyvéd nyitotta meg a Népszabadságban 2004. január 8-án megjelent „Kettős kapituláció” című írásával. A Népszabadságban ugyanakkor kiegészítésül megjelent egy testre szabott, túlságosan is egybehangzó „olvasói levél”, melynek címe: „Kell ez nekünk?” Bauer Tamás írása meghatározta az alaphangot, felkeltette a félelmet, és megadta a zavart keltő kulcsszavakat – a baloldali média malmai pedig tették a dolgukat.

Emlékezzünk: a határon túli magyar nemzeti közösségek kettős állampolgársági kérelmének elutasítását követően Somogyi Ferenc, akkori külügyminiszter 2004. november 4-i kétértelmű kijelentésére, hogy a magyar kormány a kettős állampolgárság helyett „csomagot” készít a határon túli magyaroknak a szülőföldjükön való megmaradásuk érdekében. Azóta eltelt hat év, és a határon túli nemzettestvéreink azóta is hiába várják a postást.

A jelenlegi elszorító jellegű szlovák nyelvtörvénnyel kapcsolatban Magyarország jelenlegi külügyminisztere, Balázs Péter ismét megígér valamit, mert ilyenkor ez a szokás. Balázs Péter szerint: „Magyarország monitorozni fogja a szlovák nyelvtörvény alkalmazását.” A fenti kijelentés az értelmes emberek gondolkodását sértő, buta és semmitmondó, mert a szlovák nyelvtörvény önmagában olyan gorbán sérti a legalapvetőbb emberi és állampolgári jogokat, hogy annak alkalmazásán nincs mit „monitorozni.” A 2009. szeptember 1-én életbelépő szlovák nyelvtörvény akkor okoz a legnagyobb károkat, ha azt betű szerint alkalmazzák. Amit „monitorozni” kellene, az a magyar kormány tagjainak magyar nyelvhasználatát. Balázs Péter még azt is kijelentette, hogy „a szlovák nyelvtörvény bírálatához külföldi támogatókat szerez Magyarország”, vagyis, majd a külföldi partnerek megsegítenek bennünket. Majd a „Magyar Állandó Értekezlet”, „majd az EU”, „majd a FUEV”, „majd a szerb, a román, vagy a szlovák demokratikus erőkkel egyetemben”...

Majd ha fagy. Szerencsések azok a hazájuktól erőszakkal elszakított népcsoportok, amelyek „csak” két pogány közt vívják harcukat megmaradásukért. (Vajdaság MA, 2009. szeptember 4.)